

Rettevejledning til opgave 1

1. Giv en begrundet redegørelse for, om Retten i Randers havde kompetence til at behandle stævningen

Sagsøgte Berit Bertelsen har på tidspunktet for sagens anlæg bopæl i Aarhus, hvorfor sagen som udgangspunkt skal anlægges i denne retskreds, jf. retsplejelovens § 235. Frem til 1. maj 2018 drev Berit Bertelsen virksomhed på en adresse i Randers. Spørgsmålet er derfor, om den tidligere virksomhedsadresse kan danne grundlag for værning i Randers, jf. retsplejelovens § 237.

Det følger af retsplejelovens § 237, at denne alene kan danne grundlag for værning i Randers, såfremt sagen *vedrører* virksomheden i Randers. Aftalen er indgået på virksomhedens adresse i Randers, så der er den tilstrækkelige forbindelse til virksomheden, jf. U2009.2543V. Det gør næppe nogen forskel, at Berit vælger at udføre opgaven i Aarhus i stedet for.

Det bør dog overvejes, om retsplejelovens § 237 kan anvendes ved en ophørt virksomhed. Udgangspunktet er ifølge ordlyden, at det er afgørende, om virksomheden *udøves* ved sagens anlæg. Der er intet i sagen, der indikerer, at lukningen skyldes omgåelse eller blot er midlertidig, så der vil ikke være værning i Randers, jf. retsplejelovens § 237.

Der er ingen af de øvrige supplerende værningsbestemmelser, der peger på Randers, og da indsigelsen rettelig er fremkommet i svarskriftet, jf. retsplejelovens § 248, stk. 2, så har Retten i Randers ikke kompetence til at behandle sagen.

(Den civile retspleje, s. 205, 208-210)

2. Giv en begrundet redegørelse for, om det var korrekt af retten at nægte berigtigelsen af sagsøgtes navn?

De indholdsmæssige krav til en stævning fremgår af retsplejelovens § 348, stk. 2 og 3, hvori bl.a. fremgår, at stævningen skal indeholde sagsøgtes navn. Udgangspunktet er, at sagen afvises, hvis den ikke opfylder betingelserne i retsplejelovens § 348, stk. 2, jf. retsplejelovens § 349. Der er dog hjemmel til afhjælpning i retsplejelovens § 349, stk. 2. Spørgsmålet er herefter, om den berigtigelse, som Konferencecentret søger, kan rummes inden for retsplejelovens § 349, stk. 2.

Det fremgår af sagen, at stævningen for så vidt angår kravet på 56.000 kroner er rettet mod en forkert sagsøgte, nemlig Berit Bertelsen personligt, og ikke selskabet Blomsterkurser ApS. Konferencecentret ønsker på den måde (delvist) at udskifte den oprindeligt sagsøgte, Berit Bertelsen, med et nyt selskab i sagen. Højesteret har i U2001.2092H nægtet en tilsvarende berigtigelse, idet sagsøgte ombyttes. Det er derfor ikke afgørende, at det må have stået parterne klart, at det reelt var Blomsterkurser ApS, der skulle have været sagsøgt. Det er derfor korrekt, at retten afviser at berigtige stævningen.

(Den civile retspleje, s. 329-332)

3. Giv en begrundet redegørelse for, om det var korrekt, at landsretten afviste at behandle kæremålet?

Byretten har fremmet sagen, der derved ikke er afsluttet. Berigtigelsen er derfor en beslutning, der er taget *under* sagen. Procesbevillingsnævnets tilladelse kræves, dels når byretten har afsagt en kendelse eller beslutning under sagens forberedelse, jf. retsplejelovens § 389 a, eller såfremt der er tale om en

delafgørelse, jf. retsplejelovens § 253, stk. 4. Der kræves derfor Procesbevillingsnævnets tilladelse, og det var korrekt, at landsretten afviste at behandle kæremålet.

Den studerende skal diskutere, hvorvidt beslutningen om at nægte berigtigelsen er en delafgørelse eller ej, og dermed hjemlen for at kræve Procesbevillingsnævnets tilladelse. Diskussionen og ikke resultatet er afgørende.

Retspraksis har konkluderet, at en afvisning af sagen, der er begrundet i retsplejelovens §§ 348 og 349 *ikke* er en delafgørelse, jf. U2000.594HK. I nærværende sag beslutter retten dog at lade sagen fremme, og det kan derfor ikke afvises, at der er tale om en delafgørelse med henvisning til denne afgørelse. I HB af 31. august 1999 fandt Højesteret, at SØ- og Handelsrettens afgørelse om at fremme en sag, selvom stævningen ikke indeholdt en sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 348, *var* en delafgørelse. (Den studerende kan ikke forventes at kende denne retspraksis).

Den gode besvarelse tager udgangspunkt i en vurdering af, om afgørelsen har afgørende betydning for hele sagens behandling og inddrager hensynene bag bestemmelsen.

Der er formentlig tale om en delafgørelse, da retten *kunne* have afvist sagen som følge af den forkerte angivelse af sagsøgte for så vidt angår kravet på 56.000 kroner, jf. retsplejelovens § 349, ligesom beslutningen i realiteten reelt vil afslutte sagen, da kravet materielt ikke kan gøres gældende mod en forkert sagsøgt. Se hertil U1990B.390. Beslutningen har derfor afgørende betydning for sagen. Hertil kommer, at det er procesbesparende, hvis der tages stilling til spørgsmålet på dette tidspunkt i stedet for at fortsætte en proces mod en forkert sagsøgte.

(Den civile retspleje s. 365-366)

4. Var det korrekt, at retten afviste at behandle spørgsmålet om udeblivelse?

Sagsøger, Konferencecentret A/S, er udeblevet fra hovedforhandlingen, jf. § 259, stk. 3, da retten har meddelt selskabet advokatpålæg på det forberedende retsmøde. Når sagsøgte udebliver fra hovedforhandlingen, er retsvirkningen afvisning, jf. retsplejelovens § 362, jf. retsplejelovens § 360, stk. 1. Afgørelsen træffes ved beslutning, jf. retsplejelovens § 360, stk. 1, hvorfor sagen skal kæres, jf. retsplejelovens § 389. Kærefristen er 2 uger, jf. retsplejelovens § 394, stk. 1, hvorfor kærefristen løber fra den 14. marts 2019, hvor den er meddelt parterne, og udløber den 28. marts 2019 ved døgnets udgang. Kæren er derfor fremkommet for sent og skal ikke behandles.

Den rigtig gode besvarelse drøfter muligheden for at lade byretten tage stilling til omgørelse efter retsplejelovens § 222, hvor der modsat kære ikke er en indlagt frist. Drøfter de studerende omgørelse efter § 222, må de overveje, om der foreligger undskyldelige omstændigheder, idet Carl Carlsen er selvmøder. Dette er næppe tilfældet.

Kære af afgørelsen kræver endvidere formentlig procesbevillingsnævnets tilladelse, jf. retsplejelovens § 389a. Se hertil eksempelvis U2015.2529H og U2015.2534 og Hanne Kjærulff og Niels Fenger: *Appeltilladelse*, s. 60.

Endelig kan kæren afvises med henvisning til rettens advokatpålæg, jf. retsplejelovens § 259, stk. 3.

(Den civile retspleje s. 390, 469-470)

Rettevejledning til opgave 2

1. Giv en begrundet redegørelse for, om det var korrekt, at retten tog stilling til indsigelsen om afvisning af den første sag?

Det kan diskuteres, om der er tale om en formalitetsindsigelse efter retsplejelovens § 351, stk. 4. Der er tale om en indsigelse om nødvendig procesfællesskab, der ligger i grænseområdet mellem en processuel og materiel indsigelse. Såfremt de studerende ser problemet, er diskussionen – ikke resultatet – således afgørende.

Retten fastlagde på det forberedende møde en tidsplan for sagens videre forløb. Da hovedforhandlingen blev berammet til den 18. oktober 2018, sluttede sagens forberedelse den 20. september 2018, jf. retsplejelovens § 356, stk. 1. Da Nielsen indleverer processkriftet med indsigelsen om afvisning den 4. oktober 2018, er det således under alle omstændigheder indleveret efter forberedelsens slutning.

Helle Hansen protesterer mod indsigelsen, så det er retsplejelovens § 358, stk. 1, jf. stk. 6, der skal anvendes. Det kan betragtes som undskyldeligt, at Nielsen ikke har været opmærksom på indsigelsen, før han blev gjort opmærksom på det forhold, at Hans Hansen ikke kendte til sagen, mens vi omvendt er meget tæt på hovedforhandlingen, og det fører næppe til et uforholdsmæssigt tab for Nielsen, såfremt han ikke får lov til at fremsætte indsigelsen. Det skal i dette tilfælde også tages i betragtning, at princippet om nødvendigt procesfællesskab beskytter tredjemand – i dette tilfælde Hans Hansen – der bl.a. ikke skal tåle, at en anden bliver tilkendt et beløb, der tilkommer dem begge i forening, jf. U 2018.3384 Ø (de studerende kan ikke forventes at kende denne dom). Retten bør således efter en samlet vurdering give Nielsen tilladelse til at fremsætte indsigelsen om afvisning.

2. Var det korrekt, at retten ikke afviste den første sag?

Dette spørgsmål skal besvares, selv om det i forbindelse med spørgsmål 1 konkluderes, at retten ikke burde have taget stilling til indsigelsen om afvisning.

Hans og Helle Hansen har købt bilen i lige sameje. Helle Hansen kan således ikke anlægge en sag for hele kravet, jf. retsplejelovens § 255, stk. 2, samt Den civile retspleje, s. 282 ff. om nødvendigt procesfællesskab, og Hans Hansen har efter oplysningerne i opgaven ikke givet Helle Hansen fuldmagt til at føre sagen på hans vegne eller på anden måde accepteret dette.

Sagen kan således ikke anlægges med den i stævningen nedlagte påstand, men retten bør formentlig frifinde i et sådant tilfælde, jf. Den civile retspleje, s. 284.

3. Var det korrekt, at retten ved afgørelsen den 22. februar 2019 afviste Helle Hansens sag mod Nielsen?

Nielsen blev ikke frifundet med den begrundelse, at der forelå nødvendigt procesfællesskab, men efter en materiel prøvelse. Selv om Helle Hansen nu nedlægger en anerkendelsespåstand, drejer sagerne sig reelt om det samme – det eventuelle ansvarsgrundlag for Nielsen. Helle Hansens påstand mod Nielsen skal således som udgangspunkt afvises med den begrundelse, at der foreligger negativ retskraft. Der er tale om et lidt atypisk tilfælde, der kan føre til uforenelige afgørelser, så diskussionen – ikke resultatet – er afgørende.

4. Hvordan skal retten forholde sig til spørgsmålene om værkstedets erklæring, skønserklæringen fra den første sag og begæringen om syn og skøn ved en anden skønsmand?

Der er tale om et lidt atypisk tilfælde, idet Helle Hansen – der indhentede erklæringen fra værkstedet og var part i den første sag – efter rettens afgørelse af 22. februar 2019 ikke er part i den anden sag.

Erklæringen fra værkstedet indeholder dels en række billeder af tandremmen m.v. og en sagkyndig vurdering. Da Helle Hansens bror var ansat på værkstedet, bør den sagkyndige vurdering ikke tillades fremlagt, jf. (princippet i) retsplejelovens § 341 a, stk. 1 ”medmindre erklæringens indhold, omstændighederne ved dens tilblivelse eller andre forhold giver grundlag for at fravige udgangspunktet”. Fotografierne kan derimod fremlægges, jf. U 2013.2296 H – eventuelt som grundlag for et nyt syn og skøn, idet motoren er blevet repareret.

Nielsen kan som udgangspunkt fremlægge skønsrapporten i den nye sag, men Helle Hansen deltog ikke i skønsforretningen i den første sag, og Hans Hansen var ikke part i den sag. Der kan således argumenteres for det forhold, at der foreligger sådanne særlige omstændigheder, at Hans Hansen kan få udmeldt et nyt syn og skøn, jf. i det hele Den civile retspleje, s. 543 f. Diskussionen – ikke resultatet – er afgørende.